

Arrest

nr. 201 434 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 september 2016 België is binnengekomen, diende op 23 september 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 4 november 2014 in Zweden.

1.2. Op 16 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/09/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 9 oktober 2017 van 10u49 tot 17u47 (onderbroken), in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Geleyn, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de minderheidsgroep Madhibaan (> Kulbeer Mohamed). U verklaart geboren te zijn op 6 oktober 1999 in Merka.

In 2010 worden de jongeren uit de buurt door leden van Al Shabaab verzameld. Enkele jongeren, waaronder uw broer en uw neef, worden meegenomen door Al Shabaab. Zeven dagen later komt O., een buurjongen, terug. Hij vertelt dat uw broer en uw neef een zelfmoordaanslag gepleegd hebben en daarbij omgekomen zijn.

Enkele dagen later vertrekt u samen met uw grootmoeder en tweelingbroer H.M.A. (CG (...)) uit Merka. Jullie reizen samen met een buurfamilie naar Dirirdabe in Ethiopië, waar jullie zich allemaal vestigen.

In 2014 weet uw grootmoeder een smokkelaar te regelen voor u en uw tweelingbroer. Deze helpt jullie met het bekomen van een Djiboutiaans paspoort en een Schengenvisum. Op 3 november 2014 verlaten jullie Dirirdabe en reizen jullie naar Adis Abeba, waar jullie een vliegtuig nemen naar Zweden. In Zweden vragen jullie asiel aan. Dit wordt geweigerd. Jullie besluiten daarop naar België te komen. Op 23 september 2016 vraagt u in België asiel aan.

In het kader van uw asielaanvraag legt u documenten van de Somalische en Djiboutiaanse ambassades en 2 foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 09/10/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 22/2/2017 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd.

Er werd verder vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken.

Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden - nadat u reeds de Zweedse asielinstanties trachtte om de tuin te leiden - doordat uw verklaringen op het CGVS op diverse essentiële punten tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat u een andere identiteit heeft dan de identiteit die u heeft aangegeven in het kader van uw asielaanvraag en dat er niet de minste twijfel bestaat over uw identiteit zoals blijkt uit een vergelijking van uw vingerafdrukken. Uit de actuele informatie en uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat u een asielaanvraag ingediend heeft in Zweden (gehoorverslag CGVS, p. 12), maar dat het vluchtelingenstatuut u geweigerd werd omdat u met een Djiboutiaans paspoort gereisd heeft (vragenlijst CGVS, 3.5). Informatie gevraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), laat de Zweedse asielinstantie weten dat u op 04/11/2014 een asielaanvraag ingediend heeft in Zweden, op naam van H.M.Abdi., ° 2002, maar dat uw asielaanvraag geweigerd werd omdat u met een Djiboutiaans paspoort, op naam van H.M.Abdou., ° 06/10/1998, een visum aangevraagd heeft op 11/08/2014 via de Franse ambassade te Djibouti. Bij uw eerste gehoor door de Belgische asielinstanties (dd. 22/9/2016, zie fiche NBMV) verzweeg u asiel te hebben gevraagd in Zweden en verklaarde u een tweelingbroer te hebben maar niet te weten waar hij is, hoewel uw tweelingbroer zich ook al in België bevond en de dag erna asiel vroeg.

Gevraagd waarom het CGVS uw verklaringen m.b.t. uw Somalische nationaliteit dient te geloven, en niet de informatie die door de Zweedse asielinstantie bezorgd werd, of het Djiboutiaanse paspoort waar u mee gereisd heeft, verklaart u dat u documenten als bewijs heeft (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). U verklaart m.b.t. de nationaliteitsverklaring die u door de Somalische ambassade overhandigd werd, dat u een interview gehad heeft en dat ze u vooral vroegen over Merka-stad. De betreffende verklaring werd opgesteld o.b.v. uw eigen verklaringen, waardoor deze een minimale bewijswaarde heeft. Voor de volledigheid wordt vermeld dat de ambassade zich, wegens het gebrek aan een archief en database, niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Gezien het gebrek aan een officiële databank, gaat de ambassade inderdaad volledig af op uw eigen verklaringen dienaangaande, waardoor deze verklaring het voorgaande niet kan wijzigen.

De brief van de Djiboutiaanse ambassade die u voorlegt, kan het voorgaande evenmin wijzigen, aangezien er niet nagegaan kan worden of de betreffende verklaring betrekking heeft op het paspoort waarmee u gereisd heeft, aangezien er bv. geen leeftijd of geboorteplaats vermeld worden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de naam die voorkomt op het document van de Djiboutiaanse ambassade niet overeenkomt met de naam die u zelf opgeeft in het kader van uw asielaanvraag in België. U verklaarde immers dat uw volledige naam H.M.Abdi. (gehoorverslag CGVS, p. 3) terwijl het document verwijst naar ene H.M.Abdou.. Ten slotte vergeet u blijkbaar ook dat het ook de Djiboutiaanse autoriteiten waren die u wel een paspoort afleverden op naam van H.M.Abdou. en zij dus oordeelden dat u wel degelijk de Djiboutiaanse nationaliteit hebt.

Daarenboven, aangezien de Franse ambassade te Djibouti u een visum voor de Schengenzone heeft toegekend, kan aangenomen worden dat deze ambassade van oordeel was dat het paspoort dat u voorlegde, geldig was en dat u de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u met de smokkelaar op één dag naar twee verschillende kantoren geweest bent (gehoorverslag CGVS, p. 9-10), om de reisdocumenten te regelen, maar dat de documenten – het paspoort en het visum – later pas door de smokkelaar opgehaald werden.

Uit de verklaringen van uw broer H.M.A. blijkt bovendien dat het tweede kantoor niet naar de documenten vroeg en dat er geen documenten door de smokkelaar gebruikt werden die op u en uw broer betrekking hadden (gehoorverslag H.M.A., p. 10-11). Dit komt hoogst ongeloofwaardig over, aangezien een ambassade een geldig paspoort vraagt vooraleer een reisvisum uit te geven.

Bovendien kan uw reisweg uit Ethiopië naar Zweden in vraag gesteld worden. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat de Franse ambassade u een visum toekende voor de periode 16/08/2014 t.e.m. 19/09/2014 (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U verklaart voor het CGVS dat u via de luchthaven te Adis Abeba naar Zweden gereisd bent (gehoorverslag CGVS, p. 10). Voor de DVZ verklaarde u eveneens rechtstreeks van Ethiopië naar Zweden gereisd te zijn in november 2014 (verklaring DVZ, p. 11). U verklaart verder dat u op de luchthaven te Zweden niet door de grenscontrole tegengehouden werd (gehoorverslag CGVS, p. 12), wat zeer onwaarschijnlijk is indien u met een reeds vervallen visum de Schengenzone tracht te betreden.

Bovendien verklaart u zelf dat de minibus naar Adis Abeba u thuis oppikte (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw broer verklaart echter dat jullie op de bus gestapt zijn aan de bushalte aan het treinstation (gehoorverslag H.M.A. p. 12). Zelf kent u de naam van de luchthaven te Adis Abeba niet (gehoorverslag CGVS, p. 11), noch de naam van de luchtvaartmaatschappij waar u mee gereisd bent (gehoorverslag CGVS, p. 12 + verklaring DVZ, p. 11). U verklaart daarenboven dat u in de luchthaven te Adis Abeba het paspoort slechts één maal diende te tonen, nl. toen u op het vliegtuig stapte. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat alle passagiers hun vliegtickets en paspoort bij de Security Check dienen te tonen voor zij de terminal betreden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Daarenboven maakt u het niet aannemelijk in de periode 2010-2014 in Dirirdabe, Ethiopië, gewoond te hebben.

Gevraagd welke mensen er zoal in Dirirdabe wonen, verklaart u dat het een mengeling is van verschillende stammen, o.m. Somali, Habashi, Tigre, Adari en Oromo (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd welke stammen van Somali, verklaart u "Somalische clans zijn Isse ... ook... enkele Madhibaan... Dat is alles wat ik weet." Gevraagd welke subclans van Isse, weet u het niet. Nochtans verklaart u later tijdens het gehoor er alleen Isse gezien te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 26). Tijdens het gehoor nogmaals gevraagd iets te vertellen over de Somaliërs in Dirirdabe, vraagt u zich eerst af wat de interviewer wilt horen (gehoorverslag CGVS, p. 21), waarna u verklaart dat in de buurt waar u woonde Somali's waren, Oromo en Habashi. Gevraagd waar deze Somali vandaan kwamen, weet u het niet (gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd welke subclans er daar zijn van de Somalische clans, verklaart u dat er Isse, Madhibaan en andere clans zijn die u niet geprobeerd heeft om te leren. U verklaart verder dat de meerderheid Isse zijn. Gevraagd naar de subclans van Isse, verklaart u het niet meer te weten. Gevraagd tot welke clanfamilie Ogaden behoort, vraagt u eerst wat de interviewer bedoelt. Gevraagd of u Ogaden kent, verklaart u dat het een Somalische clan is. Gevraagd wat er boven Ogaden staat, verklaart u het niet te weten, dat u alleen weet dat ze een Somalische clan zijn. Gevraagd naar subclans van Ogaden, verklaart u Ogaden niet te kennen, dat ze leven in Ethiopië, maar dat u het niet weet. Gevraagd wat u weet over Biyomaal, verklaart u te weten dat zij oorspronkelijk Merka beheerden en er de meerderheid zijn (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd tot welke clanfamilie Biyomaal behoort, verklaart u het niet te weten. U verklaart nochtans contact te hebben H., S. en hun familie (gehoorverslag CGVS, p. 19 + p. 21), volgens uw broer leden van de Biyomaal-clan (gehoorverslag H.M.A., p. 24). Aangezien u verklaart te behoren tot een minderheid, een gediscrimineerde clan (gehoorverslag CGVS, p. 25), is het allerm minst aannemelijk dat u niet meer zou weten over de Somalische clans in Dirirdabe, aangezien het behoren tot een clan binnen de Somalische samenleving belangrijk is voor de bescherming die individuen kunnen bekomen (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

U legt daarenboven inconsistente verklaringen af over uw contacten binnen de Somalische gemeenschap in Dirirdabe. Gevraagd of er de Biyomaal of Habr Gedir in Dirirdabe aanwezig zijn, antwoordt u hen er nooit ontmoet te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 22). Nochtans verklaart u contact te hebben met H. en haar zus S. (gehoorverslag CGVS, p. 19 + p. 21), die volgens uw broer behoren tot de clan Biyomaal (gehoorverslag CGVS H.M.A., p. 24).

U verklaart voor het CGVS dat uw broer auto's waste in Dirirdabe (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd of hij nog een andere baan had, verklaart u nogmaals dat hij alleen auto's waste (gehoorverslag CGVS, p. 23). Voor de DVZ verklaarde uw broer echter dat hij in een eethuis gewerkt heeft en verder niets gedaan heeft (verklaring DVZ H.M.A., p. 5).

Dat u enige kennis van de stad Dirirdabe (ofte Dire Dawa) hebt, hoeft niet te verwonderen. Uit de informatie blijkt immers dat deze stad in de nabijheid van Djibouti ligt en vlot bereikbaar is vanuit Djibouti. Er wordt dan ook volop handel gedreven tussen de twee steden en over en weer gereisd. Dat u enige kennis heeft van deze stad toont derhalve niet aan dat u er ook woonachtig was.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Merka gelegen in de provincie Lower Shabelle en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 09/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag CGVS, . 2). U werd in de loop van het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 16) en op het einde van het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 30) zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

U legt twee foto's voor van uzelf, uw tweelingbroer en uw tante (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze foto's vormen echter geen bewijs dat u uit Merka afkomstig bent en kunnen daardoor het voorgaande niet wijzigen.

De verklaringen van de Somalische en Djiboutiaanse ambassades werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de asielaanvraag van uw tweelingbroer kan worden opgemerkt dat ook voor hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- art. 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1850;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);”

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, licht verzoeker vooreerst *“in feite”* toe dat hij moeilijkheden had om het verloop van het CGVS-interview te volgen, gezien de *“protection officer van het ene onderwerp naar het andere springt”*. Hij merkt op dat hij tijdens het interview meermaals de vragen herhaalt opdat hij deze goed zou begrijpen. Verzoeker meent verder dat geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker heeft een moeilijk familiaal verleden achter de rug en heeft geen familie meer in Somalië. Hij merkt op dat hij en zijn broer angstig en gestresseerd zijn en dat hij huilde tijdens het CGVS-interview. Verzoeker betwist vervolgens de motivering in de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) wat de nationaliteit van verzoeker betreft, licht verzoeker vooreerst toe dat hij op geen enkel moment tijdens het CGVS-interview de gelegenheid kreeg om zijn Somalische nationaliteit te bewijzen door zijn kennis van het land te tonen. Hierover werden immers geen vragen gesteld tijdens het CGVS-interview. De *“protection officer”* begon het CGVS-interview op een partijdige wijze: hij had reeds een beslissing genomen en stelde meteen vragen over verzoekers verblijf in Ethiopië en zijn vermeende Djiboutiaanse nationaliteit. Ook de redenen waarom verzoeker Somalië diende te ontvluchten werden op geen enkel moment onderzocht.

Ten tweede meent verzoeker dat hij over een zeer grondige kennis bezit over zijn verblijf in Ethiopië. Hij begrijpt niet waarom de commissaris-generaal de geloofwaardigheid ervan in twijfel trekt en stelt dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf als Somaliër in Dirirdabe.

Ten derde is verzoeker het oneens met de motivering dat hij de Belgische instanties bewust trachtte te misleiden. Bij aanvang van de asielprocedure vermeldde hij niet dat hij in Zweden asiel had aangevraagd omdat hij vreesde teruggestuurd te worden, doch hij gaf dit na confrontatie tijdens het CGVS-interview onmiddellijk eerlijk toe. Verzoeker gaf bij aanvang van de asielprocedure bovendien zijn echte naam op, H.M.Abd., net zoals in Zweden, omdat hij meende problemen te krijgen indien hij de naam op zijn vals paspoort zou aannemen. Verzoeker trachtte de Belgische noch de Zweedse asielinstanties te misleiden.

Ten vierde benadrukt verzoeker dat hij en zijn broer een smokkelaar hebben gecontacteerd om in Djibouti een Schengenvisum voor Frankrijk te verkrijgen. Zij hebben hun vingerafdrukken gegeven bij de ambassade doch werden niet geraadpleegd in de verdere procedure. Zij weten logischerwijze dus niet welke documenten hiervoor werden gebruikt en hoe deze werden verkregen. Hierdoor konden zij een Schengenvisum verkrijgen zonder een authentiek paspoort te tonen.

Ten vijfde merkt verzoeker op dat hij zowel een attest van de Somalische als van de Djiboutiaanse ambassade neerlegde, waardoor hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht. De motivering van de bestreden beslissing hieromtrent beperkt zich tot de vaststelling dat deze documenten gebaseerd zijn op hun eigen verklaringen, doch verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal in andere dossiers asielzoeker verwijt dat zij geen maatregelen hebben genomen om bij de ambassade dergelijke documenten te verkrijgen om hun nationaliteit te bewijzen. Verzoeker vraagt zich af op welke manier hij zijn nationaliteit dan wel diende te bewijzen, daar geen vragen werden gesteld over zijn kennis van Somalië en hij geen contacten heeft in Somalië om documenten te leveren. Verzoeker wijst er verder op dat *“de Djiboutiaanse overheid een tegenstrijdige attitude hanteert in de zin dat zij paspoorten uitlevert maar ook een attest opmaakt die bewijst dat verzoekers geen Djiboutiaanse burgers zijn.”* Hij wijst erop dat, gezien een vals Djiboutiaans paspoort werd uitgeleverd met een valse identiteit, het logisch is dat hiervan geen gegevens worden teruggevonden door de Djiboutiaanse instanties. Hij stelt dat *“men blijft in het ongewisse over waarom verzoeker een attest zou hebben gevraagd op zijn echte naam, gezien deze niet is ingeschreven in de Djiboutiaanse registers (cfr. naam op paspoort).”* Verzoeker verwijst tevens naar zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hij verklaarde uitvoerig hoe hij dit document verkreeg.

Verzoeker citeert ten slotte de verklaring van zijn advocaat tijdens het CGVS-interview die de commissaris-generaal voorstelde om contact op te nemen met de Djiboutiaanse ambassade indien dit document in twijfel werd getrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de commissaris-generaal dit zou gedaan hebben. Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM, met name *"Singh and Others t. België"*, dat België veroordeelde omdat de door asielzoekers neergelegde documenten voldoende moeten worden onderzocht. Hij meent dat dit in zijn asielaanvraag eveneens niet gebeurd is.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal *"de algemene rechtsbeginsels van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, redelijkheid en nauwkeurigheid"* schendt door er verkeerdelijk van uit te gaan dat hij de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Er werd geen volledig en nauwkeurig onderzoek geleverd. Hij herhaalt dat zijn documenten onvoldoende werden onderzocht en dat hij op geen enkele andere manier de kans kreeg om zijn Somalische afkomst te bewijzen.

(2) Wat verzoekers reisweg betreft, merkt verzoeker vooreerst op dat de smokkelaar hem en zijn broer kwam oppikken bij hen thuis. Noch hij noch zijn broer vermeldde dat zij eerst naar de bushalte zouden gestapt zijn. De verwarring ontstond waarschijnlijk toen zijn broer verklaarde dat hij werkte aan de bushalte. Verzoeker en zijn broer bevestigen bovendien dat zij noch de naam van de luchthaven noch de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee zij reisden kenden, doch zij voeren aan dat hun reis werd afgelegd in een zeer gespannen sfeer en dat zij zo angstig om veilig te landen toe te komen dat zij geen aandacht schonken aan dergelijke details.

Ten tweede benadrukt verzoeker dat hij en zijn broer verklaarden dat zij slechts één keer hun paspoort moesten tonen, doch zij bedoelden dat zij het paspoort éénmalig in handen hadden voor een bepaalde tijd en dit meermaals moesten tonen. Dit blijkt uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview.

Ten derde bevestigt verzoeker dat zij vanuit Ethiopië naar Zweden gevlogen zijn, doch hij wijst erop dat zij vergezeld werden door een smokkelaar die hun papieren regelde en hen door de controles bracht. Hij meent dat zijn verklaringen over het vinden van de smokkelaar en het verkrijgen van de documenten geloofwaardig zijn. Hij en zijn broer hebben geen verdere informatie over hoe de smokkelaar de reis heeft georganiseerd. Hierdoor kunnen zij dus niet bewijzen hoe zij met het visum de reis hebben kunnen afleggen.

(3) Wat verzoekers verblijf in Ethiopië betreft, wijst verzoeker naar zijn verklaringen hieromtrent tijdens het CGVS-interview. Hij meent dat *"wanneer de antwoorden niet uit de context worden getrokken en er rekening wordt gehouden met het gehele passage van het verhoorverslag merkt men dat verzoeker tracht om zo duidelijk mogelijk te zijn over zijn regio en moeite doet om te begrijpen waar de PO naartoe wil."* Hij wijst er echter op dat hij pas sinds 2010 in Ethiopië woonde, dat hij niet buiten kwam, geïsoleerd leefde, weinig contact had met de plaatselijke bevolking en niet naar school ging. Hij was bovendien slechts elf jaar oud toen hij in Ethiopië toekwam, waardoor hij zich niet interesseerde in de verschillende clans en de culturele achtergrond van zijn nieuwe woonplaats, vooral niet na de traumatiserende ervaring van zijn vlucht uit Somalië. Hij heeft dus niet geprobeerd om de culturele achtergrond van de clans daar te leren kennen.

Ten tweede, merkt verzoeker op dat de tegenpartij verschillende verklaringen van verzoeker tijdens het CGVS-interview niet in beschouwing neemt omtrent zijn kennis van zijn verblijf in Ethiopië.

Ten derde merkt verzoeker op dat zijn kennis van de stad Dirirbare in beschouwing moeten worden genomen in het onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Ethiopië, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert. Zijn gebrek aan kennis van de Somalische clans dient te worden onderzocht in het licht van zijn verblijf in Ethiopië op een jonge leeftijd en het feit dat hij geen contact had met de gemeenschap.

Ten vierde, merkt verzoeker op dat hij tijdens het CGVS-interview zelf aangaf dat hij geen aandacht schonk aan dergelijke zaken omdat hij *"andere zaken in zijn hoofd had"*. Door zijn illegale verblijf in Ethiopië durfde verzoeker niet buiten te komen of deel te nemen aan het publieke leven, wat zijn gebrek aan kennis verklaart.

Ten vijfde, meent verzoeker dat *"het toebehoren tot een clan is geen gegeven dat meteen wordt gezegd of gevraagd in een doorgaans gesprek"*, zodat niet van hem kan worden verwacht dat hij weet tot welke clan zijn medebewoners behoorden. Verzoeker legde uitvoerige verklaringen af omtrent zijn minderheidsclan, doch hij bespreekt enkel de cultuur in Somalië tegenover minderheidsclans, hoewel hij ook gediscrimineerd werd in Ethiopië. De commissaris-generaal kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker omwille van zijn behoren tot een minderheidsclan, kennis zou moeten hebben van de Somalische clans die leven in Ethiopië.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus “*in rechte*” betreft, verwijst verzoeker enerzijds naar zijn vrees voor vervolging voor het behoren tot de sociale groep van jongeren die vrezen om gedwongen gerekruteerd te worden door Al Shabaab. Anderzijds wijst verzoeker op zijn vrees voor vervolging door discriminatie omwille van het behoren tot de Somalische minderheidsclan Madhibaan. Hij wijst erop dat deze vervolgingsfeiten niet werden onderzocht door de commissaris-generaal.

Verzoeker vraagt vervolgens om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Daarna gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij in het geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. Na een theoretische toelichting, werpt verzoeker op dat hij de Somalische nationaliteit bezit. Verschillende rapporten en bronnen bevestigen dat asielzoekers afkomstig uit Somalië, en meer bepaald Mogadishu, beschouwd kunnen worden als afkomstig uit een “*conflict-affected area*”. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer naar Somalië een schending zou kunnen betekenen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat de aanwezigheid van Al Shabaab problematisch blijft en dat de Somalische burgers geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Burgers in Somalië hebben een grote kans om mensenrechtenschendingen te ondergaan en het gevaar is ook aanwezig in de regio van verzoeker. Verzoeker verwijst in dit verband naar rapporten van Amnesty International van 15 mei 2013 en 18 november 2014, naar de Africa briefing n° 99, het artikel “*Despite gains against Al-Shabaab, setting up peacekeeping mission in Somalia still ‘high-risk undertaking’, top peacekeeping official tells security council*”, een rapport van 13 april 2016 te raadplegen op www.refworld.org en een lijst met terroristische aanvallen gepleegd door Al Shabaab in 2015. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat Mogadishu kan worden beschouwd als “*conflict-affected area*” in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, enerzijds door de algemene gewelddadige en slechte veiligheidssituatie en anderzijds door de aanwezigheid en de frequente aanvallen van de gewapende groepering Al Shabaab. Verzoeker wijst erop dat hij als alleenstaande vrouw moet terugkeren en werd besneden.

Verzoeker vraagt vervolgens in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing en licht toe als volgt:

“Overwegende dat in het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

Dat verzoeker verschillende belangrijke opmerkingen maakt in verband met zijn afkomst in huidig beroep;

Dat verwerende partij wellicht geen correct onderzoek heeft geleverd in verband met de afkomst van de verzoeker;

en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek;

Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken te geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Dat de verwerende partij dus zijn motivatieplicht schendt en dat de zaak bijgevolg opnieuw moet worden bestudeerd;

Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;”.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstantie van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstantie kan beslissing over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstantie mag van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Waar verzoeker betoogt dat tijdens het CGVS-interview er in hoofde van de "*protection officer*" sprake was van een zekere vooringenomenheid ten aanzien van verzoeker, merkt de Raad op dat het feit dat men tijdens het interview bepaalde vragen niet stelt, niet wil zeggen dat er is sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Verzoekers verweer dat hij het moeilijk had om het CGVS-interview te volgen omdat dit structuur miste, betreft bovendien een loutere post-factum verklaring. Verzoeker maakte hier immers geen opmerkingen over tijdens het CGVS-interview en verklaarde de vragen goed begrepen te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 30). Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoeker toont echter niet concreet aan waarom de Raad geen rekening kan houden met bepaalde verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het CGVS-interview en die de kern uitmaken van zijn asielrelaas. De ambtenaren van het CGVS zijn onpartijdig en hebben geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de asielzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit, zijn leeftijd, zijn Somalische nationaliteit of herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België. Verzoeker diende zijn asielaanvraag in België in op naam van H.M.Abdi, geboren in 1999, en verklaarde dat hij van Somalische nationaliteit was. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in Zweden een asielaanvraag indiende op naam van H.M.Abdi, geboren in 2002, doch dat deze asielaanvraag werd geweigerd omdat hij met een Djiboutiaans paspoort op naam van H.M.Abdou, geboren in 1998 een visum aanvraagde op 11 augustus 2014 via de Franse ambassade te Djibouti. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in België ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. In de beslissing van de Dienst Voogdij wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waardoor het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn.

Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Verzoeker voert aan dat hij in België van bij aanvang van de asielprocedure waarheidsgetrouw zijn identiteit heeft uiteengezet en dat hij eerlijk wou zijn over het feit dat hij met een vals paspoort heeft gereisd. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent worden echter ondergraven doordat noch hij noch zijn broer op zijn Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling, stuk 14) vermeldde dat zij een asielaanvraag hebben ingediend in Zweden. Bovendien verklaarde verzoeker niet te weten waar zijn broer zich bevond, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat hij samen met zijn broer asiel heeft gevraagd in Zweden en zijn broer zich op het moment van zijn asielaanvraag reeds in België bevond. Waar verzoeker aanvoert dat hij schrik had om teruggestuurd te worden naar Zweden, merkt de Raad op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten hem bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland dergelijke informatie te verzwijgen. Verzoekers poging om de asielinstantie bewust te misleiden door relevante informatie achter te houden ondergraaft zijn geloofwaardigheid dan ook volledig.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de bevindingen over zijn identiteit en nationaliteit te minimaliseren door aan te voeren dat hij zijn visum heeft verkregen via een smokkelaar, en niet weet hoe en op basis van welke documenten dit visum precies verkregen werd, waardoor het mogelijk is dat hij een Schengenvisum heeft verkregen zonder een 'valabel' paspoort te tonen. De Raad merkt op dat dit een loutere herhaling betreft van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker gaat er echter aan voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen en die van zijn broer volstrekt ongeloofwaardig zijn. De Franse ambassade te Djibouti, alvorens een Schengenvisum uit te reiken, verwacht immers dat verzoeker zich persoonlijk met een geldig paspoort bij hen zou aanbieden.

Bovendien heeft de Franse ambassade op basis van dit paspoort een visum uitgereikt aan verzoeker, zodat kan worden aangenomen dat dit paspoort geldig was en verzoeker daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Verzoekers verweer hieromtrent kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

De door verzoeker neergelegde nationaliteitsverklaring van de Somalische ambassade kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Raad sluit zich aan bij de opmerkingen van de commissaris-generaal dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven (Landeninformatie, stuk 17, nr. 5), wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kunnen Somalische autoriteiten zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Dit wordt bovendien bevestigd door verzoeker, die verklaarde dat hij de nationaliteitsverklaring verkreeg nadat hij vragen diende te beantwoorden over zijn vermeende dorp van herkomst, Marka (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17). Gelet op deze vaststellingen, kan geen bewijswaarde worden toegekend aan deze nationaliteitsverklaring. Verzoekers verwijzing naar de houding van de commissaris-generaal in andere asiëldossiers is niet relevant, nu elke asielaanvraag op afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht wordt.

Ook het door verzoeker neergelegde attest van de Djiboutiaanse ambassade kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In zoverre verzoeker aanvoert dat hieruit blijkt dat het Djiboutiaanse paspoort vals is, merkt de Raad op dat uit het attest niet kan worden opgemaakt of dit betrekking heeft op het paspoort waarmee verzoeker gereisd heeft. Bovendien leverden de Djiboutiaanse autoriteiten verzoeker een paspoort uit op naam van H.M.Abdou., waaruit blijkt dat zij van mening waren dat hij de Djiboutiaanse nationaliteit bezat. Verzoeker gaf bovendien zelf een andere naam op bij zijn asielaanvraag in België, H.M.Abdi. Aldus kan dit document geen bewijs leveren van verzoekers daadwerkelijke Somalische nationaliteit. Overigens merkt de Raad op dat het door verzoeker neergelegde attest een loutere kopie betreft, waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Verzoeker stelde weliswaar dat het origineel werd verstuurd naar hun voogd in Zweden, maar hieraan kan geen geloof worden gehecht. Het attest dateert van 23 mei 2017, in antwoord op een vraag gesteld op 15 mei 2017. Verzoekers waren op dat ogenblik bijgevolg al geruime tijd in België, omdat hun asielaanvraag dateert van 23 september 2016. Waar verzoeker wijst op een tegenstrijdige houding van de Djiboutiaanse ambassade of de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat hij bovenstaande vaststellingen hiermee niet *in concreto* weerlegt. In zoverre verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten had moeten stellen met betrekking tot dit document, merkt de Raad op dat verzoekers voorgelegde stukken, samen met zijn verklaringen hierover geen ruimte laten voor enige twijfel over de gegrondheid van de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker tijdens het CGVS-interview uitgebreid verklaarde hoe hij deze documenten verkregen heeft doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verzoeker verwijst naar het arrest "*Singh t. België*" van het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. De Raad merkt op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan *in casu* slechts vaststellen, gelet op het bovenstaande, dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad de door verzoeker neergelegde documenten weldegelijk heeft onderzocht, doch dat omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde dient te worden ontzegd.

Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk van 2010 tot 2014 in Dirirbare, Ethiopië heeft verbleven. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat (i) verzoekers kennis over Somalische clans in Dirirbare lacunair is en (ii) dat hij en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over het beroep van verzoekers broer. Dit ondergraaft verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Ethiopië en dat hij hier als Somalische vluchteling zou verbleven hebben.

Verzoeker stelt deze bevindingen niet in een ander daglicht door louter te volharden dat hij wel over een voldoende kennis bezit en te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview dienaangaande. In de bestreden beslissing werd overigens terecht geoordeeld dat uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat er heen en weer gereisd wordt tussen Dirirdabe en Djibouti (Landeninformatie, stuk 17, nr. 8-9), hetgeen verzoekers kennis over Dirirdabe kan verklaren.

Hij herhaalt zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview omtrent de Somalische clans in Dirirbare, waarmee hij de bevindingen van de commissaris-generaal dat zijn kennis hierover onvoldoende is niet weerlegt, noch ontkracht. Dat verzoeker jong was toen hij toekwam in Ethiopië en zich hier niet voor interesseerde, dat hij door zijn illegale verblijf niet veel buiten kwam, dat hij geïsoleerd leefde en weinig contact had met de gemeenschap biedt geen voldoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving. Dit verweer klemmt bovendien met verzoekers verklaringen dat hij in Ethiopië twee jaar naar school is geweest (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7), dat hij er werkte als schoenpoetser (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 23) en contact had met Somaliërs die in de buurt woonden. (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21). Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Dat in Ethiopië niet naar de clans van andere Somaliërs werd gevraagd betreft een louter blote bewering. De bestreden beslissing motiveert bovendien terecht, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat hij als lid van de gediscrimineerde minderheidsclan Madhibaan op de hoogte zou moeten zijn van het clansysteem in Ethiopië. Waar verzoeker aanvoert dat hij enkel verklaarde in Somalië gediscrimineerd te worden, merkt de Raad op dat dit klemmt met zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 27), waaruit genoegzaam blijkt dat Madhibaan ook in Dirirbare werden gediscrimineerd door de Somalische clans daar.

Verzoeker en zijn broer leggen tevens ongeloofwaardige verklaringen af over hun reisweg van Ethiopië naar Zweden. Verzoeker verklaarde immers dat hij op 3 november 2014 Dirirdabe heeft verlaten en vervolgens het vliegtuig nam van Addis Abeba naar Zweden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8, 10), terwijl verzoekers Schengenvizum geldig was van 16 augustus 2014 tot 19 september 2014. Gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn Schengenvizum reeds vervallen was op het moment dat hij Zweden binnenkwam, is het niet aannemelijk dat verzoeker verklaarde niet te zijn tegengehouden bij de grenscontrole in Zweden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Verzoeker heeft bovendien nagenoeg geen kennis over zijn reisweg – zo kent hij de naam van de luchthaven te Addis Abeba en de luchtvaartmaatschappij waarmee hij reisde niet (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12) – en hij kan dit in het verzoekschrift ook niet verder toelichten. Verzoeker wijt dit aan de gespannen sfeer tijdens hun reis, doch stress om veilig toe te komen biedt geen afdoende verklaringen voor zijn onwetendheid met betrekking tot dergelijke relevante elementen van zijn relaas. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij en zijn broer geen tegenstrijdige verklaringen aflegden over de plaats waarop ze de bus naar Addis Abeba namen. Verzoeker verklaarde immers dat hij de bus hem thuis oppikte (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2), terwijl zijn broer verklaarde dat ze de bus namen aan de bushalte (Landeninformatie, stuk 17, nr. 7, p. 12). Verzoekers broer verklaarde boven, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat hij in de luchthaven van Addis Abeba enkel zijn paspoort diende te tonen toen hij het vliegtuig instapte (Landeninformatie, stuk 17, nr. 7, p. 12), hetgeen klemmt met de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 3). De verklaringen van verzoeker en zijn broer zijn aldus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat verzoeker geen vragen werden gesteld over Somalië alsook dat zijn asielmotieven niet ten gronde werden beoordeeld is niet relevant, gezien uit het bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Somalische nationaliteit of zijn verblijf in Ethiopië. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn 'kwetsbaar profiel', gelet op het feit dat verzoeker geen familieleden meer zou hebben in Somalië. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Somalische nationaliteit, kan echter evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers familiale situatie zoals die door hem wordt beschreven. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel bezit. Waar hij verwijst naar zijn kwetsbaar profiel bij terugkeer naar Somalië als alleenstaande vrouw die werd besneden, merkt de Raad op dat verzoeker geen vrouw is, noch besneden werd, zodat dit een materiële vergissing moet zijn.

Wat de foto's van verzoeker en familie betreft, dient opgemerkt te worden dat hieruit niet blijkt dat verzoeker afkomstig zou zijn uit Somalië.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

De Raad herhaalt dat in dit geval verzoeker de Djiboutiaanse nationaliteit bezit, maar zelf volhardt in een ongelooftwaardig asielrelaas dat zich afspeelt in Somalië.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Djibouti in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoekers asielrelaas blijkt dat hij zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

De uiteenzetting in het verzoekschrift die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Somalië en Mogadishu, kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft deze te verbinden met zijn persoon.

Gelet op het voormelde toont verzoeker ten aanzien van Djibouti niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP